

gjort Holstéen. Siden, hvad vil da indtræde? Da, naar endelig Mellemperioden er overstaaet, indtræder det Forhold, som er paapeget af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgfreds (H. Hage), til hvilket jeg heelt igjennem hidtil har henholdt mig, nemlig at man da vilde have en tungt arbejdende Maskine, hvor det er aabenbart klart, at den danske Rigsdags Indflydelse paa en nærmere Udvikling af hele Told- og Handelslovgivningen vil være uendelig svagere og ringere, end den er under de nuværende Forhold; men dette ligger i Forhold, som man nu ikke kan ændre, eller som ikke kunne komme under Omtale ved denne Lov; og saaledes vil det vedblive, indtil man omstøder kan komme ind i det i den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar bebudede Forhold, hvorefter et nyt, endnu ikke bekendt Organ, kan komme til at raade over disse Forhold, og derved udøve en raffere Indflydelse derpaa. Men naar man seer Tingen fra denne Side, saa troer jeg ikke, at der er nogen Overdrivelse i at sige, at det efter al Sandsynlighed er den sidste Gang, at den danske Rigsdag faaer Leilighed til at kunne udøve en virkelig fri Indflydelse paa Behandlingen af Toldlovgivningen, og det Toldlovgivningen, som jeg for bemærkede, i sin Heelhed, og ingenlunde alene med Hensyn til de enkelte Sætter, om hvis Modificationer her er Spørgsmaal. Er dette saaledes, da troer jeg ikke, at det er uberegtiget, naar en æret Rigsdagsmand for Ribe (N. Hage), som sidder her nær ved mig, har anført, at man ved denne Leilighed maatte overveie det alvorlige Spørgsmaal, som kunde ligge vor Handel og i det Hele taget vore Frembringelser paa Hjertet at faae løst, og jeg troer saaledes, at man med al god Villie, for at søge det Maal naaet, som her efterstræbes, dog ikke kan undslaae sig for, med al mulig Barfomhed at tage de Spørgsmaal, som maatte knytte sig hertil, under Overveielse.

Der er endnu blot et mindre vigtigt Punkt, som jeg med et Par Ord skal tillade mig at berøre, og det er nemlig den Uoverensstemmelse, som jeg finder imellem den i den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar bebudede

Plan, forsaavidt dette Punkt angaaer, og det foreliggende Lovudkast. Det er nemlig den allerhøieste Kundgjørelses Bud, at der skal arbeides hen til en eensartet Toldlovgivning for hele Monarchiet, og deraf vil altsaa følge, at Lauenborg og hele Holstéen maatte slutte sig dertil. Jeg har ikke senere seet, hvorledes man nu opfatter Sagens Stilling, men skulde det nu være saaledes, at man senere tænkte at gaae det Skridt videre, som man denne Gang ikke havde gjort, da maatte det dog være meget ønskeligt at vide, om det muligt skal see strax efter, om man ikke tænker derpaa, og altsaa i denne Henseende opgiver, hvad der var antydet i den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar, da forekommer det mig, at den Slutning ligger nær, at der dog i dette Forhold ikke kan være nogen saa tvingende eller haard Nødvendighed, at vi paa nogen Maade skulle være afskaarne fra at tage hele denne Sag under Overveielse, saaledes som den i Handelens Interesse burde behandles.

Formanden: Jeg formoder, at der ligger en Misforstaaelse til Grund, naar den ærede Taler udtalte, at han mod sin Villie var indtegnet til at tale mod Loven.

Knuth: Ja, Meningen deraf var paa ingen Maade, at jeg mod min Villie af den høitærede Formand var indtegnet til at tale mod Loven; jeg meente kun, at jeg ikke havde ladet mig indtegne til at tale for Loven.

Nee: Under almindelige Forhold kunde jeg vel samstemme med den ærede sidste Taler i, at det kan fremkalde grundede Betænkkeligheder, at frastrive sig selv og give Regjeringen den Magt, som involveres i § 11; men under den Overgangstilstand, hvorunder vi befinde os med Hensyn til denne Sag, og hvor baade materielle og administrative Vanskeligheder hidtil have stillet sig iveien for at bortrydde de Hindringer, som for de andre Statsdeles Bedkommende endnu ere tilstede, saa skønner jeg ikke, at vi, naar vi ville naae Maalet, at tilveiebringe Toldeenhed mellem Danmark, Slesvig og Holstéen, og vi forøvrigt, som jeg idetmindste, ansee dette for et stort Gode for Landdelene hver især og Staten i det Hele, paa anden Maade kunne naae dette Maal, end ved at lade en saadan ubestemt Tidsfrist være til-